

Kurdy Fehér János

Kafka és Rilke a Duna-parton

„Du muss dein Leben ändern.”
R. M. Rilke

„Du bist die Aufgaben.”
Franz Kafka

*A bazaltkőből rakott parton dézsás virágot tol egy kertész.
A túlparton merész, tavaszi erdő. A komp. A nagy víz.
Itt állok, de nem a tér, az idő, ami elnyel. Mennyi csatát, hagytam
Félbe, mennyi energia akadt el, foszlott semmibe. Az égen
Felhő úszik versenyt dél felé a habokkal.*

*Egy terhes uszály, ha lehetnék, hogy kipakoljanak valahol
Pest alatt. A látvány része vagyok. És akinek mondanám,
Hogy miért, mi végre volt, elment, már nem rám figyel.
„Te vagy a feladvány”: mondanám, vagy kérném: vegyél zsemlét a büfében!
Ültünk ott, és ott is, forgatom a fejem, hol nem.*

*Öt kószáló: váci emberek, vagy átutazók. Ötös sorokban
Képzelem el, amint kirakom a kártyát a sors elé, de most ő választ.
A-ból B pontba jutni rövidebb, mint maradni A-ban. Még mindig
Ugyanott állok, nincs erőm, hogy elinduljak. Talán majd valaki
Rám kiált, ember, munkát keres? Kösz, épp dolgozom.*

*Bár nem mozdulok, de lejjebb a part mentén, tudom, a fűben még
Ott az autóm guminyoma. Fölé kerülnek majd egyéb jelek, és
Innen veszem, ha a jósnő visszanézve, hogy mi rémlik, jut eszembe,
A múltamról kérdez, Jing Jang ábra, és a tudattalan kiegyenlítődési törvénye.
Amit nem tudtam, és amit igen. Tépett evolúciós falikárpit.*

*Vagy szőnyeg. Hónapok óta heverek rajta. Mennyi nyom,
Lépések, érintések zaja, egy hajszál, nyilván az enyém, ezüstös
És hosszú Duna-szál, kelet-európai változata a szépnek, a győzelem mentes
Beismerésnek. Barackvirág szirmok, és lám végre egy kínai!
A dunakanyari nők minősége. Köszönet érte.*

*Felemeltem egy betontömböt és odébb vágtam.
Ebben a hajításban telt el a dél, amint a Nap elérte legmagasabb pontját.
Az elmozdított súly helyén, kemény a föld, várja, hogy fellazuljon,
Bevetik, vagy majd gyom nő rajta a kutyák örömére.
Tízezer perc a telefon, és a skype mellett. Megtehetem, hogy elfelejtsem?*

*Rövidre fogom, mert érzem, a víz a part alá mos mint úrt,
Hová a tartó kövek alattam szédültén bedőlhetnek. Meghívtak az említett
Déli ebédre, de nem mentem, így éhes maradtam, most pedig háborog a
Gyomrom, sok a savam. A föld összes elképzelhető kémhatása, minden ok,
Okozat, maga a Véletlen Herceg, amint keveri üstjében a savat.*

*Közben az uszály kapitánya kikészíti a vámpapírokat. Az ellenőrnő,
Mosolygós családanya, sorolja, mi nem jó, de mégis ráüti a pecsétet.
„Pakolhatnak! Mindig így van, hogy a nyomtatvány felénél rontják el
A kimutatást. Eggyel több, már nem oszt, de ha felszorozom, hogy
Mindig ez van, kicsit elkeserít. Viszlát, szép napot kapitány!”*

*Egyszerre lépek a vámos nővel, megemelem a kalapom. „Hölgyem!”
Túlélő cowboyként, lóra szállok. Vicces az egész, mégis maró szégyen
Tölt fel, mert a távolban szól egy új hatlövetű, míg én a maradék két golyómmal
Hátat fordítok a víznek. Ez nem a Missouri, más dakoták, és mástól
Félnek, csak a harc maradt a zászlórúd szegletében.*

*Egy búcsúmondaton csúszik el a beszámoló. Idézet.
Nincs tovább. Az erdő a helyén maradt. Most a hátam mögött
Jönnek a Dunához lefelé az őzek. Szelíd szemükben
Pátosz és irónia, a két jóbarát támogatja egymást a
Vadak és a világ közötti résben: „Változtasd meg élted!”*

Álomkisasszony támadása¹

*Álomkisasszony a Rossmann előtt
szövi rejtélyes terveit.
Feketelyukat vág a falba.
Berohan. Kihozza Mona Lisát.
Ilyesmik.*

*Elárvoultnak tűnik.
Oldalaz, tekergeti tincseit,
mégis úgy érzem, jobb, ha nem hergelem.
Így néma csodálattal, de jelenlététől
átlényegülve haladok el.*

*Azonban mindig eljő a pillanat: amikor.
A színváltó leopárd, az aranyló oroszlán,
a figyelmes kenguru, a bölcs jegesmedve stb.
átharapja, feltépi, szétszakítja, megeszi.
„Jobb, ha lépek, míg élek”,
futott át rajtam a félelem teli talppal.*

*Álomkisasszony szemében épp
vallomását zárja a bölcs mellékszereplő.
De mielőtt istennőm behúzza
zöldeskék bársonyfüggönyét,
„hogyan vakon falja fel étkét”
rárontok a bestiára.*

*Akcióm sajnálatosan,
lévén Álomkisasszony álomszép,
mint gigantikus ejakuláció, nyomban
deformálódik. Sőt
minden fekete és vörös lesz,*

---

1 A szétszórtság vagy a koncentráció mélyéről nagyon hasonló intenzitású képek törhetnek elő. Mellesleg épp Berlinben időzöm, és szeretek itt történeteket építeni a történelmi nyomok romjaiból. Ez a város a 20. század granulátuma: porából a személyes figyelem jelenlétet varázsolhat. A nyom addig marad, amíg annak tekintjük, akként ismerjük fel. A nyomok többsége persze láthatatlan, mégis érzékelhető. Talán az álmainkban lehetne szisztematikusan leképezni őket. De az álmok nem kényszeríthetőek hál' istennek semmire. Tehát egy reggel, miután befejeztem az éjjeli álmokképek leírását (évek óta vezetek álomnaplót), ébredező érzéseim és beinduló benyomásaim spiráljából hirtelen kipattant Álomkisasszony, az én kis nyugós Athéném. Még öntudatlan volt az éjszakától, de már a gondolkodás derengő ablaka felé igyekezett. Am mielőtt levetette volna magát a racionalizálás kövezetére, elkaptam kisujját, és rögvest táncba vittem, bár tudtam ezerarcú, sőt halálosan veszélyes nőszemély.

*mert szétkenem és szétnyomom
szemfestékét és rúzsát.*

*Végző helyemen, bódultan nyílik szemem
a nekem kiutalt lelki kertre: eldönthetetlen, hogy ezt
félbe hagyták, vagy bontani kezdték?
A felismerés, „mennem kell, mert itt a vég”,
rávesz, hogy hörögjek egyet.
Szolid csengőszónak tűnik.*

*És lám!
Egy abszolút topmodell lejt felém
a Kolwitzstr-én.
Érdeklődő, friss tekintettel,
már-már szerelmesen, akiben
örömömre, vagy rémületemre,
(már nem dönthetek),
Álomkisasszonyra ismerek.*

Berlin, 2011. 10. 10.

Táncrend

*Mindenkiben van a kettő.
és ugyanúgy van az egy.
Ezért nem egyszerű az 1×1,
ha két ember végez vagy kezd.
Bennük a számsor elevezet
egy régi újhoz, ami
épp szűnik. Nem gondolnád,
hogy ez következik,
valamiképp esetlenül,
mint mindig, ha jóra rossz,
vagy rosszra jó a válasz.
A tudat munkája kevés.
A testé édes. Összességében
édeskevés, ahhoz, hogy
tényleg megértsd, miért
kötődik és szakad
egyszerre meg és el ugyanaz.
Amikor kettő lesz, óriásivá nő az egy magánya.
Ettől szédül újabb*

kötésbe, akaratos igenlésbe,
amit a nem ad ki hirtelen magából.
Nincs elég idő, mégis húzódik, megáll, leül.
Nem érteni: gyorsan születik,
vagy épp gyorsan hal ki?
Csapdák egymásutánja.
Üres és telt edények sokasága.
Mire ez a vágta? Ha válasz nincs
is, de van egy ábra: benne lesz
végképp személyessé, ami
sosem volt és lehet a tiéd.
A másik kettős kötése
fekszik az ágyban,
áll a szobában.
Teszi és veszi, amit
ad, és amit adhatnak.
Amíg a ritmusból
ki nem esik.
Akkor jön a régi
tamtam: egykettő, egy kettő.
Közhely, mert soha
nincs vége és mindenki
ugyanoda lép:
egyszerre előre és hátra.
Így kerül ránc
a szívébe, vér a homlokára.
Hirtelen kerül az i-re a pont,
lesz vége az alig kezdett
zenének. Csak a láb
járja és veri,
ahogy tántorog,
hogyan talajt fogjon
a jobb meg a bal.
Belelógni kicsit a születésbe.
kicsit a halálba.
Keserédes keveréke
könnyedségnek és izzadásnak.
Unalomnak és vágyanak
kavargása az „Én-bálban”
és a „Te-magányban”.
Kilépni, ha küldenek,
és benyitni, ha várnak.
Ezek a lépések a falai a háznak,
amit neked épített, aki kalkulált
előre mind a két számmal.

Bedől a fény.
Majd felszívódik a homályban.
A tér órája és az idő robbanása.
Pont a másikban látja a magát kiadó jelet.
Ettől a pontatlanság.
A szakadás, a felhő, a zúdulat
és a többi koordináta, és korrektúrajel.
Ha mész, de inkább maradsz.
Ez elvágódó maradásod.
Egyben megkezdett utazásod.
Ellenséged és barátod.
Tudod, hogy nem lehet,
mégis azt vágyod,
megkülönböződjék
amit elveszítesz attól,
amit megtalálsz.
Ha még hiányzik valami törd szét, ami van,
hogy jusson annak is
akitől elveszed és
maradjon annak is, akinek adsz.